

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413203280
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1413203280.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a Mgr. Patrície Skotnickej, v právnej veci žalobcu: Z.. G.. H. F. G. I. Y. X. N. P. O. F. W. , Q. D. XX.X.XXXX, W. U. U., J. Č.. XXX/XX, zastúpený advokátska kancelária JUDr. ANDREA TAKÁTS ILČÍKOVÁ, s. r. o., Bratislava, Palisády č. 14, IČO: 50 167 057, za ktorú koná JUDr. Andrea Takáts Ilčíková, proti žalovanej: Z.. N. X. K. N. P. Ň. K. T. Á. , Q. D. XX.XX.XXXX, W. U. U. Č.. XXX, zastúpená ADVOKA, s.r.o., Bratislava, Komárnická č. 36, IČO: 44 449 615, za ktorú konajú JUDr. Ľuboš Pejhovský a JUDr. Jana Kompišová, o zaplatenie 11.951,38 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 10. októbra 2016, č. k. 16 C 61/2013-388, v znení opravného uznesenia zo dňa 27. mája 2019, č. k. 16 C 61/2013-462, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 10. októbra 2016, č. k. 16 C 61/2013-388, v znení opravného uznesenia zo dňa 27. mája 2019, č. k. 16 C 61/2013-462, vo výroku III. p o t v r d z u j e a vo výroku II. a V. m e n í t a k, že žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42,72 %.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.10.2016, č. k. 16 C 61/2013-388, v znení opravného uznesenia zo dňa 27.5.2019, č. k. 16 C 61/2013-462, čiastočne vyhovel žalobe žalobcu, keď žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 282,87 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 13.12.2011 do zaplatenia, 563,87 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 13.1.2012 do zaplatenia, 563,87 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 13.2.2012 do zaplatenia, 563,87 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 13.3.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 9 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.4.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 9 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.5.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 9 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.6.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 9 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.7.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 8,75 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.8.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 8,75 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.9.2012 do zaplatenia, 663,87 € s 8,75 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.10.2012 do zaplatenia, 420,28 € s 8,75 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 8.11.2012 do zaplatenia, 231,84 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 17.6.2014 do zaplatenia, 1.254,96 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 12.6.2014 do zaplatenia, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok IV.) a konanie v časti o zaplatenie súm 53,39 € a 409,73 € zastavil (výrok I.). V časti zastavenia konania priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.) a ďalej o

trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok V.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 2 ods. 3, § 34, § 25 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 580, § 581 ods. 2, § 663, § 676 ods. 2, § 685 ods. 1, § 686 ods. 1, § 687 ods. 1, 2, § 689, § 696 ods. 2, § 697, § 698 ods. 1, § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 144, § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 3, § 4 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, čl. III bod 1, 2, 3, 4, čl. V bod 2, 3, 4 nájomnej zmluvy, Dodatkom č. 1 nájomnej zmluvy. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil dlžné nájomné za obdobie od marca 2011 do novembra 2011, keďže žalovaná platila nájomné vo výške zníženej o 214,99 € titulom zľavy z nájomného a za obdobie od decembra 2011 do marca 2012 nájomné v celkovej dojednanej výške 663,87 € ako aj náklady spojené s užívaním bytu za obdobie od 1.12.2011 do 13.3.2012. Titulom vydania bezdôvodného obohatenia si žalobca uplatnil za obdobie od 13.3.2012 do 19.11.2012 ako cenu pôvodne dojednaného nájomného sumu 663,87 € mesačne a náklady za služby spojené s užívaním bytu v období od 13.3.2012 do 19.11.2012. Žalobca dôvodil, že so žalovanou dňa 12.3.2007 uzatvoril zmluvu o nájme bytu; dňa 13.3.2007 bol k uvedenej zmluve dojednaný Dodatok č. 1. Nájomná zmluva (ďalej len „Zmluva“) bola dojednaná na dobu určitú do 12.3.2008, nájomné bolo dohodnuté vo výške 663,87 € (20.000,- Sk). Nájomkyňa užívala byt aj po skončení nájmu, žalobca nepodal návrh na jej vypratanie, Zmluva sa tak obnovila za rovnakých podmienok. Uvedená situácia sa opakovala až do roku 2011, doba nájmu uplynula dňa 12.3.2012, žalovaná byt vypratala dňa 19.11.2012. Opakovane porušovala povinnosti zo Zmluvy, v roku 2011 si svojvoľne znížila dohodnutú výšku nájomného, odmietla platiť náhradu za služby spojené s užívaním bytu a nájomné platila oneskorene. Od novembra 2011 až do vypratania bytu v novembri 2012 neplatila žiadne úhrady, teda ani nájomné ani náklady za služby spojené s užívaním bytu. V období od marca 2011 do novembra 2011 hradila mesačné nájomné znížené o 214,99 €, t. j. sumu 448,88 € a zálohové platby 199,16 €. Nárok na zľavu z nájomného podľa žalobcu žalovaná nemala, pri uzatvorení Zmluvy akceptovala technický stav bytu, nešlo o vady, ktoré by podstatným spôsobom alebo po dlhšiu dobu zhoršovali užívanie bytu, uplatnenú zľavu nepovažoval za primeranú, bola uplatnená neskoro.

1.2. Žalovaná navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietala, že žalobca si do vyúčtovania za spotrebu energií zahrnul aj služby, za ktoré nebola povinná platiť s poukazom na obsah Zmluvy (napr. osvetlenie, upratovanie a pod.). Voči nárokom žalobcu vzniesla kompenzačnú námietku vo výške 10.157,71 €, pozostávajúcu z preplatiek na platbách za energie vo výške 4.964,89 €, vypočítanej ako rozdiel medzi zaplatenými zálohovými platbami a vyúčtovaním reálnej spotreby. Podľa žalovanej zo Zmluvy jej vyplývala povinnosť platiť len spotrebu za elektrinu, plyn, vodu, pričom žalobca jej účtoval aj ďalšie platby a to podľa vyúčtovaní vykonaných správcom bytového domu, ktoré nemala povinnosť platiť, z uvedeného dôvodu jej vznikli preplatky. Pri spotrebe energií za rok 2007 jej vznikol preplatok 1.212,87 €, za rok 2008 preplatok 945,21 €, za rok 2009 preplatok 1.121,93 €, za rok 2010 preplatok 1.008,63 €, za rok 2011 preplatok 676,25 €. Titulom započítania si žalovaná uplatnila aj zľavu z nájomného vo výške 4.514,79 € (zľava z nájomného pre vady predmetu nájmu za obdobie od marca 2011 do novembra 2012 vo výške 214,99 €/mesiac). Titulom započítania si ďalej uplatnila sumu 232,74 € ako úrok z preplatku na energiách za rok 2010, ďalej sumu 94,29 € ako úrok z preplatku na energiách za rok 2011, sumu 351,- € ako náklady za opravu kotla a 100,- € ako náklad za opakované pripojenie bytu k elektrickej sieti, ktorý predstavoval paušalizované náklady spojené s opakovaným pripojením k odberu elektrickej energie a sprievodnými rušivými javmi (napr. pokazené potraviny po znefunkčnení chladničky a mrazničky).

1.3. Vo vzťahu ku kompenzačnej námietke žalovanej žalobca vzniesol námietku premlčania, dôvodil, že premlčacia doba na uplatnenie preplatiek z konečného vyúčtovania začala plynúť vždy najneskôr od momentu splatnosti preplatku z konečného vyúčtovania. Konečné vyúčtovanie vykonával žalobca každý rok najneskôr v kalendárnom mesiaci október, kedy mu bolo doručované vyúčtovanie spotreby plynu. Povinnosť vrátiť preplatky, resp. zaplatiť nedoplatky bola v Zmluve dohodnutá najneskôr do 30 dní po vyúčtovaní platieb jednotlivými dodávateľmi. Z uvedeného vyplýva, že nároky na preplatky za spotrebu energií za roky 2007 - 2010 sú premlčané. K sume 4.514,79 € uplatnenej ako kompenzácia titulom zľavy z nájomného uviedol, že žalovaná si už túto pohľadávku úspešne uspokojila znížením platieb nájomného, takže táto pohľadávka už neexistuje. K započítaniu pohľadávky titulom opravy kotla 351,- € a 100,- € ako paušálnej náhrady za znovupripojenie k elektrickej energii žalobca vzniesol námietku premlčania, námietku nedostatku aktívnej legitímácie, keďže platiteľom uvedenej opravy nebola žalovaná, ale pán X., druhý doklad za opravu kotla je vystavený na meno žalobcu, ktorý opravu aj platil, navyše žalovaná si úhradu za údržbu plynového kotla už započítala, keď nájomné za mesiac august 2010 znížila o sumu 140,- € titulom údržby plynového kotla. Namietal, že suma

100,- € nebola preukázaná žiadnym relevantným dokladom. Pokiaľ ide o platby za služby žalobca poukázal na čl. III ods. 2 Zmluvy, v zmysle ktorého sa zmluvné strany výslovne dohodli, že poplatky za služby spojené s užívaním predmetu nájmu budú účtované na základe skutočnej spotreby po predložení faktúr. Dôvodil, že pokiaľ je medzi zmluvnými stranami nesúlad vo výklade zmluvy, je potrebné túto nejasnosť vykladať v neprospech zmluvnej strany, ktorá zmluvu formulovala, pričom predmetná zmluva bola predložená žalovanou, resp. jej partnerom Ing. X. prostredníctvom realitnej kancelárie. Za služby spojené s užívaním bytu sa považuje vykurovanie, dodávka teplej vody, upratovanie spoločných priestorov, užívanie domovej práčovne, osvetlenie spoločných priestorov, kontrola a čistenie komínov, odvoz popola a smetí, odvoz splaškov a čistenie žump a vybavenie bytu spoločnou televíznou a rozhlasovou anténou príp. aj ďalšie služby. Je zrejmé, že strany si v Zmluve dojednali okrem platieb za spotrebu elektrickej energie, plynu, teplej a studenej úžitkovej vody aj platby za ďalšie služby spojené s užívaním bytu. Uvedenému záveru svedčí aj prax, ktorú medzi sebou strany zaviedli, keď žalovaná až v liste zo dňa 1.10.2012 prvýkrát sponchybnila dôvodnosť účtovania ďalších služieb spojených s užívaním bytu.

1.4. V priebehu konania zbral žalobca žalobu v časti o zaplatenie sumy 53,39 € a 409,73 € späť, a to v súvislosti so špecifikáciou a konkretizáciou žalovanej sumy na výzvy súdu. Súd prvej inštancie konanie v týchto častiach žalovanej sumy zastavil, pričom neprihliadol na nesúhlas žalovanej so zastavením konania v časti o zaplatenie sumy 409,73 €, nepovažujúc dôvody nesúhlasu žalobkyňou uvedené za závažné.

1.5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil skutkový stav, ktorý právne vyhodnotil nasledovne. Nájomná zmluva medzi stranami sporu bola uzatvorená na dobu určitú, do 12.3.2008, pričom nájomný vzťah založený Zmluvou v znení dodatku č. 1 zanikol dňa 12.3.2012. Pre prijatie tohto záveru konajúci súd vychádzal jednak zo zhodných tvrdení strán sporu, jednak z prejavov ich vôle dojsť k dohode o nájomnú zmluvu s totožným obsahom ako Zmluva, i keď táto sa neobnovila postupom podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého použitie je v zmysle § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri nájme bytu vylúčené. Súd dôvodil (s poukazom na § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka), že vzhľadom k tomu, že v konaní samotný žalobca uvádzal, že zmluva o nájme bytu sa každoročne obnovovala, teda nájom trval za rovnakých podmienok ako bolo dojednané v Zmluve v znení dodatku č. 1, čo žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela a do februára 2011 platila dojednané nájomné, dospel k záveru, že medzi stranami sporu trval nájomný vzťah s obsahom totožným v zmysle Zmluvy v znení dodatku 1, a to do 12.3.2012. Pokiaľ ide o sporný obsah služieb spojených s užívaním bytu súd prvej inštancie dôvodil, že zo Zmluvy dojednej medzi stranami sporu je zrejmé, že ako plnenia spojené s užívaním bytu boli vymedzené dodávky elektrickej energie, plynu, teplej a studenej úžitkovej vody, v čl. III bod 1 Zmluvy je uvedená presná výška úhrady a konkrétne aj to, za ktoré plnenia spojené s užívaním bytu nájomca úhradu platí, pričom aj dodávky plynu, elektrickej energie ako aj vody predstavujú plnenia spojené s užívaním bytu. Skutočnosť, že v čl. III bod 2 a 4 Zmluvy je uvedené slovné spojenie „služby spojené s užívaním predmetu nájmu resp. plnenia poskytované s užívaním bytu“, nič nemení na závere, ku ktorému dospel konajúci súd, a to, že zo Zmluvy nevyplýva povinnosť žalovanej platiť za iné plnenia ako sú v dotknutom článku Zmluvy výslovne uvedené (čl. III bod 1 Zmluvy).

1.6.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná si titulom započítania uplatnila preplatky na spotrebu energií za rok 2007 vo výške 1.212,87 €, za rok 2008 vo výške 945,21 €, za rok 2009 vo výške 1.121,93 €, za rok 2010 vo výške 1.008,63 €, za rok 2011 vo výške 676,25 €. V súvislosti s uplatnením námietky premičania zo strany žalobcu, týkajúcej sa pohľadávok žalovanej za roky 2007 až 2010 súd prvej inštancie vyzval žalovanú, aby špecifikovala, kedy u uvedených pohľadávok nastala splatnosť, s poukazom na čl. III bod 2 Zmluvy (prenajímateľ sa zaviazal vrátiť nájomcovi preplatky za elektrickú energiu, vodu, plyn po konečnom vyúčtovaní, najneskôr do 30 dní po vyúčtovaní platieb jednotlivými dodávateľmi). Žalovaná splatnosť špecifikovať nevedela, namietala, že vyúčtovania jej žalobca odovzdával s veľkým časovým odstupom. Súd prvej inštancie konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalovanou o tom, že pohľadávka žalobcu zanikla vzájomným započítaním, keď v konaní nepreukázala, že pohľadávky, ktoré na započítanie uplatnila je možné započítať v zmysle § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda že sa jedná o pohľadávky nepremičané. Ako dôvodne uplatnené na započítanie súd prvej inštancie vyhodnotil len pohľadávky titulom preplatkov za roky 2010 a 2011, keďže započítanie nastáva okamihom, kedy sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretli a vo vzťahu k týmto pohľadávkam, i keď v konaní nebola preukázaná presná doba ich splatnosti, súd, berúc do úvahy dvojročnú premičaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia dospel k záveru, že tieto pohľadávky možno započítať, keď žalobca žalobou uplatnil pohľadávky splatné v priebehu roka 2011 a 2012, avšak nie vo výške uplatnenej žalovanou.

1.6.2. Ako preplatok za rok 2010 súd prvej inštancie uznal sumu 834,46 € (vychádzajúc zo sumy, ktorú bola žalovaná povinná platiť za vodu z vyúčtovania predloženého správcom bytového domu), žalovaná bola povinná uhradiť sumu 363,98 €, teda nie 189,81 € ako si uplatnila pri započítaní, ako preplatok za rok 2011 uznal sumu 481,45 €. Pri sumách za spotrebu plynu a elektriky súd prvej inštancie vychádzal z predložených vyúčtovaní, uvedené sumy žalobca nerozporoval. Pokiaľ žalovaná dôvodila, že sa zaviazala platiť len za dodávku pitnej vody, podľa súdu prvej inštancie uvedený záver nevyplýva z obsahu Zmluvy. Na obsah Zmluvy súd prvej inštancie poukázal aj v súvislosti s námietkou žalovanej, týkajúcou sa povinnosti platiť za odvedenie a čistenie odpadovej vody, keď v Zmluve boli dohodnuté platby za spotrebu elektrickej energie, plynu, teplej a studenej úžitkovej vody. Podľa súdu prvej inštancie pod pojem spotreba je nevyhnutné subsumovať aj ďalšie spôsoby použitia vody (stravovanie, hygiena a pod.), s ktorým použitím je následne spojený aj odvod odpadovej vody a jej čistenie, a teda aj povinnosť žalovanej znášať náklady na tieto služby. Celková suma započítania tak, podľa súdu prvej inštancie, predstavuje sumu 1.315,91 €.

1.6.3. Ďalšou sumou uplatnenou na započítanie bola zľava z nájomného vo výške 4.514,79 €, ktorú žalovaná uplatnila za obdobie od marca 2011 do novembra 2012 vo výške 214,99 €/mesiac. Túto pohľadávku na započítanie súd prvej inštancie neuznal dôvodiť, že žalovaná nie je veriteľom pohľadávky, keď uvedené sumy žalobcovi neuhradila, a teda nemá voči nemu pohľadávku na započítanie. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že právo uplatniť zľavu z nájomného náleží nájomcovi a medzi stranami nebolo sporné, že nájomný vzťah skončil 12.3.2012.

1.6.4. Tretiu časť zápočtu predstavovala suma 232,74 € titulom úročenia preplatku na energiách za rok 2010 a suma 94,29 € titulom úročenia preplatku na energiách za rok 2011, ktoré sumy súd prvej inštancie neuznal, keďže v konaní nebol špecifikovaný spôsob ich výpočtu, žalovaná v tejto súvislosti neuniesla dôkazné bremeno. Rovnako nebolo dôvodné započítanie pohľadávok 351,- € titulom nákladov za opravu kotla a 100,- € za opakované pripojenie bytu k elektrickej sieti, keďže náklady za opravu kotla si žalovaná už uplatnila úhradou nájomného v zníženej sume, čo vyplynulo z jej výpovede, ako aj z výpisu z účtu žalobcu a zároveň jeden peňažný blok za opravu kotla bol vystavený na meno žalobcu, druhý blok na pána X., žalovaná tak nemala pohľadávku na započítanie. K rovnakému záveru o neopodstatnenosti započítania pohľadávky súd dospel vo vzťahu k sume 100,- €, keď v konaní žiadnym relevantným dôkazom nebolo preukázané vynaloženie uvedenej sumy na označený účel.

1.7.1. V ďalšom sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodnosťou jednotlivých nárokov uplatnených žalobcom. Konštatoval, že žalobca v konaní titulom bezdôvodného obohatenia uplatnil nárok na zaplatenie sumy 663,87 € mesačne za mesiace apríl 2012 až november 2012 (za mesiac november len pomerná časť v súlade s počtom dní 19, kedy žalovaná byt užívala, vo výške 420,28 €), ktorý nárok považoval konajúci súd za dôvodný, vychádzajúci z výšky nájomného, ktoré bolo medzi stranami sporu skôr dojednané, pričom nepovažoval za dôvodný argument žalovanej na uplatnenie primeranej zľavy z nájomného, keďže toto právo v zmysle § 698 ods. 1 Občianskeho zákonníka náleží nájomcovi. Žalovaná po skončení nájmu byt užívala bez právneho dôvodu, pričom za jeho užívanie neplatila žiadnu úhradu, nemôže sa tak domáhať priznania primeranej zľavy z nájomného.

1.7.2. Ďalej žalobca v konaní uplatnil sumy 212,10 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 26.11.2012 do zaplatenia za spotrebované energie za obdobie za rok 2011, 358,99 € s 0,05 % poplatkom z omeškania denne z dlžnej sumy od 17.6.2014 do zaplatenia za spotrebované energie od 1.1.2012 do 12.3.2012, 1.256,48 € s 5,05 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 12.6.2014 do zaplatenia za spotrebované energie od 13.3.2012 do 19.11.2012 za obdobie užívania bytu bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie za nedôvodný považoval nedoplatok za energie za rok 2011 vo výške 212,10 € s príslušenstvom, keďže sa týkal plnení, za ktoré v zmysle Zmluvy žalovaná nebola povinná platiť, v skutočnosti za rok 2011 mala žalovaná na energiách preplatok v sume 481,45 €. V tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, a to čo do uplatnenej sumy istiny ako aj príslušenstva. Z uplatnenej sumy 358,99 € za spotrebované energie od 1.1.2012 do 12.3.2012 za dôvodnú považoval súd prvej inštancie sumu 231,84 € s príslušenstvom, vychádzajúc z vyúčtovaní predložených jednotlivými dodávateľmi, berúc do úvahy len položky, ktoré bola žalovaná povinná platiť v zmysle Zmluvy. Súd tak dospel k záveru, že pri počte 72 dní, počas ktorých žalovaná byt užívala titulom nájmu, je cena elektrickej energie 0,55 €/deň (vychádzajúc z celkovej spotreby elektrickej energie uvádzanej žalobcom na č. I. 236 a následne z vyúčtovaní predloženými dodávateľom na č. I. 239 a 240 pri počte dní 324, t. j. do 19.11.2012), cena plynu 1,62 €/deň (vychádzajúc z vyúčtovania na č. I. 241 vrátane DPH 20 % pri počte dní 324, t. j. do 19.11.2012), cena vody 1,05 €/deň (vychádzajúc z vyúčtovania predloženého žalobcom na č. I. 236 a správcom bytového domu na č. I. 242), teda celkovo suma 231,84 €. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, a to čo do uplatnenej sumy istiny, ako aj príslušenstva. Z uplatnenej sumy 1.256,48 € súd prvej inštancie priznal

žalobcovi 1.254,96 € s príslušenstvom, keďže výsledok súčinu sumy účtovanej žalobcom, ako výška denných nákladov 4,98 € a počtu dní, počas ktorých žalovaná byt užívala bez právneho dôvodu, t. j. 252 dní (berúc do úvahy náklady skutočne vynaložené na byt, keďže v uvedenom období už Zmluva zanikla), predstavoval sumu 1.254,96 €, na zaplatenie ktorej žalovanú zaviazal, v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, a to čo do uplatnenej sumy istiny ako aj príslušenstva.

1.7.3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca by mal nárok na nezaplatené nájomné 114,99 € (súd uznal zľavu z nájomného len 100,- €, teda prevyšujúcu časť bola žalovaná povinná uhradiť) s príslušenstvom, počnúc mesiacom marec 2011 do mesiaca november 2011, nezaplatené nájomné zľavnené vo výške 563,87 € znížené o primeranú zľavu 100,- €, počnúc mesiacom december 2011 do mesiaca marec 2012, výšku skôr dojednaného nájomného 663,87 €, počnúc mesiacom apríl 2012 do mesiaca október 2012 a sumu 420,28 € ako pomerné skôr dojednané nájomné za mesiac november 2012 (663,87/30 dní v mesiaci x 19 dní; súdu vyšla suma 420,45 €) a úhradu nedoplatkov za energie za obdobie od 1.1.2012 do 12.3.2012 v sume 231,84 € a úhradu nedoplatkov v sume 1.254,96 €. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bola dôvodne vznesená námietka započítania sumy 1.315,91 €, preto v tejto časti vyhodnotil žalobu žalobcu ako nedôvodnú (požiadávka zanikla započítaním) a žalobcovi nepriznal sumy nezaplateného nájomného 114,99 € za mesiace marec 2011 až november 2011 (9 x 114,99 €, spolu 1.034,91€) a ďalej zo sumy „zľavneného“ nájomného za mesiac december 2012 nepriznal ostávajúcu sumu 281,- €. V tejto časti žalobu spolu s príslušenstvom zamietol. Súd prvej inštancie tak žalovanú zaviazal k zaplateniu sumy 282,87 € titulom ostatku nedoplatku na nájomnom za mesiac december 2011 (563,87 € - 281,- € z titulu započítania), ako aj k zaplateniu nezaplateného nájomného vo výške 563,87 € počnúc mesiacom január 2012 do mesiaca marec 2012, k zaplateniu výšky skôr dojednaného mesačného nájomného 663,87 €, počnúc mesiacom apríl 2012 do mesiaca október 2012, k zaplateniu sumy 420,28 € ako pomerné skôr dojednané nájomné za mesiac november 2012 (663,87/30 dní v mesiaci x 19 dní; súdu vyšla suma 420,45 €, neprekračujúc návrhy strán, priznal žalobcovi uplatnenú sumu, vo zvyšku žalobu zamietol) a k úhrade nedoplatkov za energie za obdobie od 1.1.2012 do 12.3.2012 v sume 231,84 €, ako aj úhrade nedoplatkov v sume 1.254,96 €.

1.8. Žalovaná sa dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ju preto zaviazal aj k zaplateniu poplatku z omeškania v zmysle § 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., v spojení s § 697 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc pri nedoplatkoch nájomného z dohodnutej lehoty splatnosti nájomného podľa čl. III bod 4 Zmluvy. Pri vydaní bezdôvodného obohatenia priznal súd zákonné úroky v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., pričom omeškanie u žalovanej nastalo deň po splatnosti nájomného, vychádzajúc zo splatnosti splátok dojednaných v pôvodnej Zmluve. Pri nedoplatkoch energií (a to už či za trvania nájomného vzťahu alebo po jeho skončení), žalobca uplatnil poplatok z omeškania, resp. úrok z omeškania rátajúci omeškanie žalovanej odo dňa, kedy jej na pojednávaní pred tunajším súdom dňa 10.6.2014 boli odovzdané vyúčtovania za poskytované služby; s plnením dlhu titulom nedoplatku energií za obdobie od 1.1.2012 do 12.3.2012, vychádzajúc zo Zmluvy, sa žalovaná dostala do omeškania 17.6.2014, omeškanie s plnením nedoplatku „energií“ za obdobie užívania bytu bez právneho dôvodu nastalo u žalovanej 12.6.2014. Na základe uvedeného súd priznal príslušenstvo uvedené vo výroku tohto rozsudku.

1.9.1. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil postupom podľa § 255 ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a keďže v prejednávanej veci mala každá zo strán vo veci čiastočný úspech, žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.9.2. Samostatným výrokom súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v časti o zaplatenie sumy 53,39 € a 409,73 €, v ktorej žalobca zobral žalobu späť. Skúmajúc zavinenie na zastavení konania dospel k záveru, že zavinenie je potrebné pričítať žalobcovi, ktorý žalobu v uvedenej časti vzal späť, a to najmä v súvislosti s tou skutočnosťou, že ním uplatnený nárok nebol v priebehu konania, ani na opakované výzvy súdu dostatočne špecifikovaný, uvedená povinnosť bola splnená až špecifikáciou doručenou súdu dňa 26.4.2016, výsledkom ktorej bolo čiastočné späťvzatie žaloby (409,73 €). Čiastočné späťvzatie žaloby (53,39 €) na pojednávaní konanom 10.6.2014 žalobca odôvodnil tým, že žalované boli zálohové platby, pričom medzičasom mu bolo doručené vyúčtovanie energií. V zmysle § 132 C.s.p. (ako aj § 79 ods. 1 O.s.p. účinného do 30.6.2016) je vecou žalobcu, aby ním podaná žaloba bola dostatočne určitá a uplatnený nárok náležite špecifikovaný. Keďže žalobca vzal žalobu čiastočne späť v zásade pre nejasnosti ohľadne žalovanej sumy a spôsobu jej výpočtu, následné zastavenie konania v uvedenej časti je potrebné pričítať žalobcovi. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že je dôvodné postupom

podľa § 256 ods. 1 C.s.p. priznať nárok na náhradu trov konania protistrane s tým, že o výške trov súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná dôvodiac § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), keď skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú nesprávne a v nemalom rozsahu im chýba základ vo vykonanom dokazovaní. Ďalej dôvodila § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., keď rozhodnutiu súdu prvej inštancie chýba úplné právne posúdenie prípadu, resp. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná preukazuje aj situáciu predvídanú § 365 ods. 1 písm. a), b), d) C.s.p. Odvolateľka poukázala na to, že v prípade nájomnej zmluvy platí požiadavka písomnej formy (§ 686 ods. 1, v spojení s § 46 ods. 1 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), písomná forma bola dohodnutá aj v samotnej zmluve o nájme bytu (bod 4 Záverečných ustanovení), konkludentná forma je tak vylúčená. Ak súd hodnotil časť doby bývania žalovanej v byte žalobcu ako spravovanú písomnou zmluvou, časť doby ústnou zmluvou a časť doby v bezzmluvnom režime, jeho rozhodnutie je poznačené vadou arbitrárnosti. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/2007 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 90/2013 zo dňa 13.10.2013. Vytykala súdu prvej inštancie, že mu uniklo, že zmluvný nájomný vzťah skončil v marci 2008, následne pokračoval bezzmluvne, súd mal preto ustáliť výšku relutárnej náhrady s prihliadnutím na kvalitatívne parametre dotknutého bytu. Poukázala na to, že jej vznikol preplatok na elektrickej energii, plyne, teplej a studenej úžitkovej vode vo výške 4.964,89 €. Dôvodila, že uplatnenie námietky premlčania zo strany žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, keď žalobca vyúčtovanie za rok 2010 zaslal žalovanej až 30.11.2011 a za rok 2009 a čiastočne aj za rok 2008 až dňa 8.11.2010, o čom ako dôkaz priložila texty e-mailov. Uviedla, že žalobcovi patrí po marci 2008 relutárna náhrada, podľa žalovanej vo výške 448,88 € mesačne za bývanie a spotrebu elektrickej energie, vodu a plyn. Odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí nevysvetlil, prečo by mala relutárna náhrada za mesiace marec až november 2011 predstavovať mesačne čiastku á 114,99 € (ide o 663,87 € mínus zľava 100,- €, mínus zaplatených 448,88 € = 114,99 €), teda $9 \times 114,99 = 1.034,91$ €, pričom súd uznal kompenzáciu oproti obnosu len vo výške 1.315,91 € (834,46 € z roku 2010 + 481,45 € z roku 2011). Poukázala na to, že chybou súdu nie je zohľadnený preplatok za rok 2008. Uviedla, že v zápočtoch sa včas (nepremlčateľne) stretli preplatky žalovanej za rok 2008 (tie sa stali splatné po predložení vyúčtovania zo strany dodávateľov žalobcovi v polovici roku 2009), ďalej preplatky žalovanej za rok 2009 (tie sa stali splatné po predložení vyúčtovania zo strany dodávateľov žalobcovi v roku 2010), preplatky žalovanej za rok 2010 (tie sa stali splatné po predložení vyúčtovania zo strany dodávateľov žalobcovi v roku 2011) a preplatky žalovanej za rok 2011 (tie sa stali splatné po predložení vyúčtovania zo strany dodávateľov žalobcovi v roku 2012), s nárokmi žalobcu za roky 2011 a 2012; teda preplatky za rok 2008 sa stali splatnými v lete 2009 a stretli sa s požiadavkami žalobcu za marec a nasledovné mesiace roku 2011. Z toho podľa žalovanej vyplýva, že preplatky za roky 2009, 2010 a 2011 sa postupne stretávali s ďalšími nárokmi žalobcu za roky 2011 a 2012. Odvolateľka dôvodila že, s poukazom na tvrdenie o uplatnení námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 329/2010 zo dňa 9. 12. 2010, resp. aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 1839/2000 zo dňa 22.8.2002), nemal súd prvej inštancie akceptovať žalobcovu námietku premlčania a v prospech žalovanej zohľadniť aj preplatok za rok 2007. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná neustálila termíny, kedy dodávatelia energií predložili vyúčtovania žalobcovi, odvolateľka namietala, že k uvedenému nemala prístup, vyúčtovania boli doručované žalobcovi. Odvolateľka konštatovala, že zostávajúcich 281,- € (súdom uznaných preplatkov za roky 2010 a 2011) použil súd v prospech žalovanej pri určení náhrady za mesiac december 2011 (563,87 € - 281,- € = 282,87 €). Náhrada za bývanie (podľa názoru súdu) za mesiace január, február a marec 2012 mala potom predstavovať mesačne čiastku á 563,87 €, teda $3 \times 563,87 = 1.691,61$ €. Za mesiace apríl až október 2012 mala náhrada za bývanie (opäť podľa názoru súdu) predstavovať mesačne čiastku á 663,87 €. Za dni mesiaca november 2012 má ísť alikvotne o 420,28 €. Teda $10 \times 663,87 \text{ €} + 420,28 \text{ €} = 7.058,98$ €. Súd prvej inštancie neakceptoval „zľavu z nájomného“ za tieto mesiace (4 až 11/2012) a dôvodil tým, že žalovaná v týchto mesiacoch žalobcovi nič neplatila, preto nie je z čoho zľavu odpočítat. S uvedeným názorom odvolateľka nesúhlasila. Poukázala na to, že argumentuje právnym inštitútom „relutárnej náhrady“ (a v tom je konformná so súdom prvej inštancie). Aj sám súd prvej inštancie konštatoval, že od marca 2012 nejde o nájomný vzťah a nájomné, ale o bezdôvodné obohatenie na strane tej osoby, ktorá v byte bez nájomnej zmluvy bývala (teda žalovanej). Toto bezdôvodné obohatenie je právne pomenované v prejednávanej príhode ako relutárna náhrada, pričom relutárna náhrada nie je viazaná na systém zľavy. Vznik a jej výška nie sú podmienené tým, či žalovaná v tomktorom mesiaci niečo zaplatila, alebo

nie. Ide len o určenie výšky relutárnej náhrady adekvátnej hodnote veci, ktorú osoba bez právneho titulu užíva. Žalovaná počas viacročného bývania, ktoré sa skončilo v novembri 2012, konala dobromyseľne a na platenie relutárnych náhrad sa nevzťahuje ani režim úročenia a ani režim poplatkov z omeškania. Pokiaľ ide o spotrebu elektrickej energie, vody a plynu žalovaná súhlasila s tým, že žalobcovi patrí čiastka 231,84 € za prvé tri mesiace roku 2012, za tento dlh však nemôže patriť žalobcovi poplatok z omeškania, ďalej mu patrí čiastka 1.254,96 € za mesiace 3 až 11/2012, za uvedený dlh mu však nemôže patriť úrok z omeškania. Ako prejav dobrej vôle zaslala odvolateľka k rukám žalobcu sumu 1.486,80 € (231,84 + 1.254,96). Odvolateľka uviedla, že je ochotná uzavrieť so žalobcom zmier čo do zaplatenia relutárnej náhrady za bývanie, vo výške náhrady za marec 2011 až november 2012 - 20,5 mesiacov á 448,88 € = celkom 9.202,04 €, pričom si odpočíta preplatok za rok 2007 vo výške 1.212,87 €, preplatok za rok 2008 vo výške 945,21 €, preplatok za rok 2009 vo výške 1.121,93 € a oba súdom uznané preplatky a to vo výške 834,46 € za rok 2010 a 481,45 € za rok 2011. Žalobcovi by tak patrila suma 4.606,12 €. Odvolaciemu súdu navrhla vytýčiť pojednávanie a rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.606,12 €, ako aj trovy prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom II. a V., podal odvolanie žalobca. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. V danom prípade súd síce aplikoval správny právny predpis, tento však nesprávne interpretoval. Vytýkal súdu prvej inštancie, že svojím procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Odvolateľ považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch za arbitrárne a nesprávne. Odvolateľ dôvodil, že čiastočný úspech v prejednávanej veci sa skúma vždy so zreteľom na uplatnený nárok. V danom konaní si žalobca uplatňoval nárok vo výške 11.951,38 €, z čoho mu súd priznal 8.528,75 € a nepriznal 3.422,63 €. Miera úspechu žalobcu je teda 71,36 % a miera úspechu žalovanej 28,64 %. Preto mala byť správne žalobcovi priznaná náhrada trov konania v rozsahu 42,72 %. Žalobca pôvodne žaloval zaplatenie sumy v celkovej výške 11.951,38 €, pričom v priebehu konania vzal čiastočne žalobu späť o 463,12 €. Zo sumy čiastočného späťvzatia však priznal súd žalovanej vo výroku pod bodom II. jeho rozhodnutia náhradu trov konania v celom rozsahu ako z osobitného nároku, čo odvolateľ považoval za neštandardný postup, ktorý je v rozpore s bežnou praxou súdov. Podľa jeho názoru súd priznal náhradu týchto trov konania žalovanej nesprávne, keďže tento úspech žalovanej (čiastočné späťvzatie žaloby procesne zavinené žalobcom) mal súd zohľadniť pri výpočte pomeru medzi úspechom žalobcu a žalovanej sumy (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.1.2011, sp. zn. 6 M Cdo 19/2010, Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.7.2016, sp. zn. 14 Co 353/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2014, sp. zn. 15 Co 71/2014). Odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.1.2011, sp. zn. 6 M Cdo 19/2010, v ktorom je uvedené nasledovné právne stanovisko k výpočtu náhrady trov konania pre daný prípad: „Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. (pozn. žalobcu aktuálne § 255 ods. 2 C. s. p.) náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zavinil, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi (v režime § 146 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 O. s. p.) otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť sčasti zastavené, a s prihliadnutím k tomuto záveru potom hodnotí (podľa § 142 ods. 2 O. s. p. - pozn. žalobcu, aktuálne podľa § 255 C. s. p.) celkovú otázku, z akej časti bol ten ktorý účastník úspešný. Ak je na čiastočnom späťvzati žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu § 142 ods. 2 dovodiť, že v tomto rozsahu nemal žalobca vo veci úspech. Vždy platí, že kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu.“ Obdobne poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.10.2015, sp. zn. 17 Co 737/2015. Odvolateľ následne dôvodil, že pre pomerné rozdelenie trov konania, ktoré je pri čiastočnom úspechu v prejednávanej veci prioritným princípom pre rozhodovanie o náhrade trov konania, je nepochybne a jednoznačne rozhodujúci pomer

úspechu a neúspechu v uplatnenej istine. Iba v prípade, ak mali strany sporu rovnaký pomer úspechu a neúspechu vo veci (resp. ak rozdiel medzi úspechom žalobcu a žalovaného je nepatrný), súd má rozhodnúť, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V danej veci sa však o takýto prípad nejedná, keďže žalobcov úspech výrazne prevyšoval úspech žalovanej. Pokiaľ by súd podľa odvolateľa postupoval v zmysle vyššie uvedeného procesného postupu, ako ho uvádza Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí, výpočet pomeru by bol nasledovný. Z celkovej žalovanej sumy 11.951,38 €, t. j. 100 % bol žalobca úspešný v časti 8.528,75 €, t. j. 71,36 % a neúspešný v časti 3.422,63 € (463,12 € čiastočné späťvzatie žalobcu + 2.959,61 € zamietnutie žaloby), t. j. 28,64 %. Pomer úspechu a neúspechu je teda 71,36 % ku 28,64 %, čo v konečnom dôsledku znamená právo žalobcu na náhradu účelne vynaložených trov vo výške 42,72 % ($71,36\% - 28,64\% = 42,72\%$). Mieru úspechu je potrebné určiť ako rozdiel pomerných úspechov strán sporu v prejednávanej veci. Žalobcovi mala byť teda priznaná náhrada trov konania v rozsahu 42,72 %. Napriek tomu, že žalobca mal podľa percentuálneho vyhodnotenia pomernosti jeho úspechu v prejednávanej veci úspech 71,36 % a žalovaná iba 28,64 %, súd nepostupoval tak, že by náhradu trov konania pomerne rozdelil, ale žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (napriek tomu že strany nemali v konaní úspech a neúspech v rovnakej miere). Súd dokonca úspešnejšieho žalobcu zaviazal k náhrade trov konania voči žalovanej zo sumy čiastočného späťvzatia jeho žaloby. Pokiaľ by súd pomerne nárok na náhradu trov konania rozdelil podľa pomeru úspechu vo veci, musel by priznať žalobcovi nárok na náhradu 42,72 % jemu vzniknutých trov konania. Odvolateľ preto považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania za nespravodlivé a nezákonné, priečiace sa základným princípom civilného konania, najmä čl. 2 C.s.p. Odvolateľ ďalej uviedol, že pokiaľ by mal odvolací súd zato, že výrok súdu prvej inštancie pod bodom II. je správny, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 2) C.s.p. o náhrade trov konania pre zvyšnú časť prejednávanej veci, by bol výpočet pomeru nasledovný. Žalobca pôvodne žaloval zaplatenie sumy v celkovej výške 11.951,38 €, pričom v priebehu konania vzal čiastočne žalobu späť o 463,12 €. Zvyšnú sumu 11.488,26 € ($11.951,38\text{ €} - 463,12\text{ €}$) je teda potrebné považovať za 100 % uplatneného nároku žalobcu, z ktorej súd žalobcovi priznal celkovo 8.528,75 €, t. j. úspech žalobcu predstavoval 74,23 % a v časti 2.959,61 € súd žalobu zamietol, t. j. úspech žalovanej predstavoval 25,76 %. Pomer úspechu a neúspechu je teda 74,23 % ku 25,76 %, čo v konečnom dôsledku znamená právo žalobcu na náhradu účelne vynaložených trov vo výške 48,47 % ($74,23\% - 25,76\% = 48,47\%$). Takýto postup však nepovažuje odvolateľ za správny, keďže sa prieči zavedenej konštantnej judikatúre súdov a interpretácii relevantných ustanovení C.s.p. o náhrade trov konania. Odvolaciemu súdu navrhol, aby zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a V. tak, že prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42,72 %. Žiadal priznať aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Považoval za nesprávny názor žalovanej, podľa ktorého z dôvodu nedodržania písomnej formy a nemožnosti vzniku nájomného vzťahu konkludentným spôsobom, nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovanou skončil k 12.3.2008 a od tohto momentu mala žalovaná užívať byt žalobcu bez právneho titulu, z ktorého dôvodu u nej dochádzalo ku vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že žalovaná túto skutočnosť v priebehu celého konania na súde prvej inštancie ani nikdy predtým nenamietla a až do 12.3.2012 konala a prezentovala sa ako nájomkyňa bytu žalobcu. Ďalej namietal, že žalovaná na jednej strane tvrdí, že od 13.3.2008 medzi stranami sporu neexistoval nájomný vzťah a žalovaná užívala byt žalobcu bez právneho titulu, no na strane druhej svoje kompenzačné nároky voči žalobcovi na vrátenie plnení za služby spojené s užívaním bytu od roku 2007 až do roku 2011 opiera práve o ustanovenia čl. III. ods. (1) a (2) nájomnej zmluvy v znení dodatku č. 1. Trvanie nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou až do 12.3.2012 nebolo nikdy medzi stranami sporu sporné. V tejto súvislosti poukázal na úkony a prejavy vôle žalovanej, ako napr. uplatnenie zľavy z nájomného v roku 2011, neakceptovanie výpovede z nájmu, ktorú žalobca adresoval žalovanej v roku 2011 a dovolávanie sa plnenia povinností prenajímateľa a aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o nájomnej zmluve s odkazom na nájomnú zmluvu, ďalej aj uplatnenie bezdôvodného obohatenia z titulu porušovania ustanovení nájomnej zmluvy v súvislosti s vyúčtovaním platieb za služby spojené s užívaním bytu žalobcu, ako i ukončenie nájmu predmetného bytu (viď listy žalovanej zo dňa 25.5.2011 a 1.10.2012 a e-mail žalovanej zo dňa 16.11.2012), ktoré celkom jasne svedčia o nepochybnej existencii nájomného vzťahu žalovanej k bytu žalobcu. Existenciu nájomného vzťahu potvrdzujú ďalej aj platby za užívanie bytu žalobcu, ktoré realizovala žalovaná, resp. jej partner, Ing. X. ktoré sami označovali pri ich identifikácii ako „nájom“. Poukázal aj na ustanovenie čl. IV. ods. (1) nájomnej zmluvy, v ktorom sa žalobca so žalovanou dohodli, že žalovaná má prednostné právo na predĺženie nájomnej zmluvy na ďalšie obdobie, pokiaľ o to vopred požiada a zároveň dôjde k dohode o aktuálnych podmienkach nájmu na ďalšie obdobie nájmu.

Nakoľko žalovaná aj po 12.3.2008 byt žalobcu naďalej užívala, pričom o existencii nájomného vzťahu, ako ani o podmienkach nájmu nevznikli medzi účastníkmi zmluvy žiadne pochybnosti, je evidentné a zrejmé, že nájomný vzťah podľa dojednaní nájomnej zmluvy ďalej trval. Jediným problémom, ktorý sa v priebehu roka 2011 vyskytol bolo, že žalovaná prejavila nespokojnosť so stavom prenajatého bytu a žiadala o poskytnutie zľavy z nájomného, pričom sa odvolávala na porušovanie povinností žalobcu ako prenajímateľa z titulu nájomného vzťahu, ktorý sa riadil dojednaniami podľa nájomnej zmluvy. Podľa žalobcu z právneho hľadiska niet žiadnych pochybností o tom, že k uzavretiu zmluvy o nájme bytu môže dôjsť aj konkludentne, pokiaľ sa strany dohodnú na podstatných náležitostiach tejto zmluvy. Nedodržanie písomnej formy zmluvy o nájme bytu nespôsobuje jej neplatnosť, Občiansky zákonník neustanovuje písomnú formu ako podmienku platnosti nájomnej zmluvy. Zmluva o nájme bytu môže byť uzatvorená v akejkoľvek forme, teda aj konkludentne. Občiansky zákonník síce upravuje, že v prípade, ak sa neuzavrie nájomná zmluva v písomnej forme, o jej obsahu sa má spísať zápisnica, no nesplnenie tejto požiadavky zákon nesankcionuje neplatnosťou samotného právneho úkonu. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2008, sp. zn. 5 Cdo 266/2007. Z vykonaného dokazovania tak vyplýva, že časť doby bývania žalovanej v byte žalobcu sa spravovala písomnou nájomnou zmluvou (od 12.3.2007 do 12.3.2008), časť doby bývania žalovanej v byte žalobcu (od 13.3.2008 do 12.3.2012) sa spravovala nájomnou zmluvou uzavretou konkludentne, s podmienkami identickými s predchádzajúcou nájomnou zmluvou a časť doby bývania žalovanej v byte žalobcu (od 13.3.2012 do 19.11.2012) prebehla v bezzmluvnom režime, z ktorého titulu dochádzalo u žalovanej ku vzniku bezdôvodného obohatenia. K tvrdeniu žalovanej o rozpore námietky premlčania s dobrými mravmi žalobca uviedol, že v rozpore s dobrými mravmi konala práve žalovaná, keď cielene a vedome užívala jeho byt po dlhé obdobie bezplatne, zároveň aj spotrebovala energie a iné služby spojené s užívaním bytu, za ktoré nič neplatila a napriek platnému ukončeniu nájomného vzťahu nebola ochotná byt uvoľniť. Pokiaľ ide o vyúčtovanie energií uviedol, že toto je naviazané na moment doručenia vyúčtovania energií od ich dodávateľov, čo žalobca nemohol ovplyvniť. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia titulom užívania bytu v období od 13.3.2012 až do 19.11.2012, pre určenie jeho výšky je potrebné vychádzať z dojednaní strán sporu v predchádzajúcej nájomnej zmluve. Takéto právne posúdenie zodpovedá aj ustálenej súdnej praxi v obdobných prípadoch (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.6.2009, sp. zn. 1 Cdo 35/2008). Pokiaľ odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia z dôvodu nedostatočného odôvodnenia výpočtu zľavy z nájomného, ako i odôvodnenie vyčíslenia finančnej náhrady za užívanie bytu žalobcu v mesiacoch apríl až október 2012, žalobca uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočne zrozumiteľne vysporiadal s odôvodnením, z akých dôvodov považoval poskytnutie zľavy z nájmu vo výške 100,- € mesačne za primerané a ako dospel k sume 114,99 € pre mesiace marec až november 2011 vo výroku jeho rozhodnutia. K námietke odvolateľky týkajúcej sa nesprávneho posúdenia započítania vzájomných nárokov žalobca uviedol, že žalovaná v konaní vôbec nepreukázala splnenie podmienok započítania, čo je základným predpokladom úspešného uplatnenia procesnej obrany pri vznesení kompenzačnej námietky. Z prejavu vôle žalovanej, ktorým uplatnila procesnú obranu vôbec nebolo a ani stále nie je zrejmé, akú konkrétnu pohľadávku voči akému konkrétnemu záväzku započítava, ako ani to, k akému dátumu sa vzájomné pohľadávky stretli. Žalovaná svoje údajné pohľadávky voči žalobcovi neidentifikovala dostatočne určito a rovnako vôbec neurčila, voči ktorým konkrétnym pohľadávkam žalobcu svoje pohľadávky započítava a neuviedla ani presný dátum, kedy sa tieto pohľadávky mali stretnúť. Žalobca má tak zato, že nie je na mieste uvažovať ani o platnom započítaní pohľadávok žalovanej z titulu údajných preplatkov (vznesených kompenzačných námietkach ako procesnej obrany žalovanej) za roky 2010 a 2011. Keďže žalovaná pred podaním žaloby nevykonala voči žalobcovi žiaden prejav vôle smerujúci k započítaniu vzájomných pohľadávok, za kompenzačný prejav vôle žalovanej sa v danom prípade považuje až jej procesný úkon v tomto súdnom spore, ktorým uplatnila procesnú obranu, ktorá smerovala k započítaniu vzájomných pohľadávok. Takýto prejav vôle musí spĺňať všetky náležitosti vyžadované pre platný právny úkon započítania a musí v ňom byť určite a zrozumiteľne uvedené, ktoré pohľadávky a v akej výške započítaním zanikajú, ako i moment, kedy sa pohľadávky mali stretnúť. Tieto požiadavky však prejav vôle žalovanej nespĺňajú. Žalobca konštatoval, že snaha žalovanej v jej odvolaní doložiť dodatočné dôkazy o momente doručenia vyúčtovania žalobcu, presunúť neunesenie dôkazného bremena na žalobcu, je právne irelevantná, keďže dokazovanie bolo vyhlásené za ukončené. Žalobca ďalej konštatoval, že v odvolaní žalovaná uznala jeho nárok na úhradu ním vyčíslených poplatkov za služby spojené s užívaním predmetného bytu v období roka 2012, v celkovej výške istiny 1.486,80 €, pričom túto sumu žalovaná žalobcovi aj uhradila. Jedná sa tak o obdobie, v ktorom medzi stranami sporu existoval nájomný vzťah (do 12.3.2012), ako aj obdobie, kedy žalovaná užívala žalobcov byt bez právneho titulu (od 13.3.2012). Poukázal na

to, že vo vyčíslení platieb pre obdobie od 1.1.2012 do 12.3.2012 sú zahrnuté aj poplatky za spotrebu vody vrátane tzv. stočného a vo vyčíslení platieb pre obdobie od 13.3.2012 až do 19.11.2012 sú okrem platieb za elektrinu, plyn a vodu (vrátane stočného) zahrnuté aj poplatky za odvoz a likvidáciu odpadu, elektrinu v spoločných priestoroch, upratovanie spoločných priestorov a údržbu výťahu. Žalovanej preto vytkol zmätočnosť a protirečivosť v jej tvrdeniach, keď na jednej strane uznáva žalobcovo vyčíslenie poplatkov za služby spojené s užívaním bytu v roku 2012, v ktorých je zahrnutá spotreba vody vrátane tzv. stočného a v období bezzmluvného režimu v roku 2012 dokonca aj ďalšie poplatky za služby spojené s užívaním bytu žalobcu, zároveň uznáva aj vyčíslenie súdom uznaných preplatkov za služby spojené s užívaním bytu pre roky 2010 a 2011, do ktorých ale súd nezahrnul tzv. stočné (t. j. v neprospech žalovanej znížil ňou uplatnený kompenzačný nárok pre roky 2010 a 2011 o platby stočného v celkovej výške 368,97 €), no na strane druhej si žalovaná naďalej pre roky 2007 až 2009 uplatňuje voči žalobcovi kompenzačné nároky na vrátenie platieb za služby spojené s užívaním bytu, okrem platieb za elektrinu, plyn a vodu v rozsahu vodného. Pokiaľ žalovaná namietala poplatok z omeškania a úroky z omeškania, žalobca dôvodil, že tieto tvoria príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a predstavujú majetkovú sankciu za to, že veriteľ nemohol dlhovanú istinu použiť a naopak, úroky z nej mohol za ten čas brať dlžník. Poplatok z omeškania a úroky z omeškania majú teda sankčný charakter pre dlžníka a predstavujú paušalizovanú náhradu škody pre veriteľa. V posudzovanej veci je zrejmé, že žalovanej tým, že užívala byt žalobcu bez právneho titulu, vzniklo na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná vydať formou peňažného plnenia. Ak sa dostala s plnením tohto dlhu do omeškania, uplatňuje žalobca nárok na úhradu úrokov z omeškania dôvodne a v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka vo výške určenej vykonávacím predpisom (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 113/2007 zo dňa 25.9.2008, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.3.2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99). Čo sa týka poplatku z omeškania, naviazaného na omeškanie s platbami nájomného a platieb za služby spojené s užívaním bytu žalobcu, v tomto smere o nároku žalobcu na ich priznanie nemôžu existovať žiadne pochybnosti. Dobromyseľnosť žalovanej tu nezohráva žiadnu rolu, jedinou relevantnou skutočnosťou je omeškanie žalovanej s úhradami, ku ktorým sa zaviazala. Žalobca nesúhlasil s návrhom žalovanej na uzavretie zmluvy, podľa ktorého by mala zaplatiť žalobcovi sumu 4.606,12 €. Dôvodil, že prejavil ústretovosť tým, že nepodal odvolanie proti rozsudku súdu prevej inštancie v jeho zamietajúcej časti. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v žalovanej odvolaní napadnutej časti potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Dôvodila, že žalobca ako spotrebiteľ právnej služby by najprv musel súdu predložiť doklady, že bol v priebehu poskytovania právnej služby zo strany Advokátskej kancelárie JUDr. G. W. Z. s.r.o. informovaný o výške odmeny za každý jeden úkon právnej služby, a to ešte pred začatím tohto úkonu, lebo v opačnom prípade žiadnemu slovenskému advokátovi nepatrí odmena (§ 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii). Uviedla, že podľa platného C.s.p. (§ 251 C.s.p.) musí žalobca súdu predložiť doklad o realizovanej úhrade v prospech svojho advokáta. Je tomu tak preto, lebo súdu treba preukázať, že procesnej strane nejaké trovy a v akej konkrétnej výške, v konaní verifikovateľne vznikli. Trovami konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Musí teda ísť o reálne vynaložené prostriedky a tieto musia byť procesnou stranou, pred uplatnením na pôde súdu, advokátovi involvovanej procesnej strany ňou skutočne aj zaplatené.

6. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu poukázala na to, že žalobca opomína ňou uskutočnenú platbu vo výške 1.486,80 €. V ostatnom zotrvala na obsahu svojho odvolania.

7. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca, považujúc ho za zmätočné a nezrozumiteľné. Poukázal na to, že v meritórnom rozhodnutí súd rozhoduje všeobecne iba o nároku na náhradu trov konania ako takých, a nie o ich konkrétnej výške. Trovami konania nie je len náhrada trov právneho zastúpenia, ale aj náhrada akýchkoľvek ďalších výdavkov (cestovné náhrady, stravné, náklady na ubytovanie, poštovné, súdne poplatky, ušlý zárobok, trovy dôkazov ...), pričom v rozhodnutí vo veci samej súd tieto výdavky neselektuje a nerozlišuje, rozhoduje iba všeobecne o tom, či strana sporu má alebo nemá nárok na celkovú náhradu trov konania. Až po tom, ako je vec právoplatne skončená, predloží sa vyššiemu súdnemu úradníkovi na vydanie osobitného uznesenia o výške náhrady trov konania, pričom ohľadom nároku vychádza vyšší súdny úradník z právoplatného rozhodnutia sudcu. Vyšší súdny úradník môže v rámci náhrady priznať len tie výdavky, ktoré sa v zmysle § 251 C.s.p. považujú za trovy konania, teda musí ísť o stranou preukázané, odôvodnené a

účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Lehota, v rámci ktorej by mala úspešná strana preukázať a odôvodniť svoje výdavky, a ani lehota na rozhodnutie o výške náhrady trov konania, nie sú zákonom ustanovené. Pokiaľ by žalovaná chcela vzniesť námietky, ktoré sú obsahom jej vyjadrenia, čisto teoreticky (i keď podľa názoru žalobcu z právneho hľadiska celkom nesprávne), by nimi mohla argumentovať až v rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka o priznaní konkrétnej výšky náhrady trov konania za jednotlivé žalobcom uplatnené výdavky. Jedinou relevantnou skutočnosťou pri rozhodovaní súdu o priznaní náhrady trov konania ako takých je úspech či neúspech strany sporu v prejednávanej veci. Vyčíslenie a priznanie jednotlivých výdavkov, súvisiacich so súdnym konaním, prichádza do úvahy až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, pričom podľa aktuálnej právnej úpravy ani nevzniká povinnosť vyčísľovať trovy právneho zastúpenia, nakoľko tieto logicky a nepochybne vyplývajú zo spisu. Advokát môže navyše vyčísliť tie úkony právnej služby, resp. iné výdavky, ktoré zo spisu nevyplývajú (napr. rokovanie s klientom alebo protistranou, cestovné výdavky, atď.), pričom vyšší súdny úradník posúdi, či tieto výdavky boli vynaložené účelne. Preukazovanie výdavkov sa týka predovšetkým hotových výdavkov, ktoré boli reálne vynaložené v súvislosti s prebiehajúcim súdnym konaním. Spôsob preukázania konkrétneho výdavku je determinovaný jeho povahou. Súdu v zásade nie je potrebné osobitne preukazovať výdavky, o ktorých má vedomosť zo svojej činnosti (napr. zaplatený súdny poplatok), ani výdavky, ktorých vynaloženie priamo upravuje osobitný právny predpis (napr. tarifná odmena a náhrady advokáta sporovej strany). Tým však nie je dotknutá povinnosť preukázať existenciu skutočnosti, ktorá určitý výdavok zakladá (napr. úkon právnej služby, za ktorý má advokátovi patriť odmena a náhrady). Súdu teda v prípade rozhodovania o náhrade trov právneho zastúpenia postačuje vedomosť, že strana sporu bola zastúpená advokátom a že advokát príslušné úkony právnej služby aj vykonal. Podmieňovanie priznania nároku na náhradu trov právneho zastúpenia preukázaním skutočnej úhrady odmeny za právne služby stranou sporu, ktorú advokát zastupoval, nemá v príslušnej právnej úprave, ako ani v rozhodovaní súdov, žiadnu oporu. Odvolaciemu súdu navrhol, aby na argumentáciu žalovanej vôbec neprihliadol.

8. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu poukázala na obsah uznesenia Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 16 C 154/2015, zo dňa 26.9.2016, ktoré pripojila k vyjadreniu zdôrazňujúc v ňom časť vety „...., avšak súdu nebolo preukázané, že nejaké trovy v konkrétnej výške žalovaným v konaní vznikli.“

9. Ďalšie vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu je v značnej časti obsahovo totožné s predchádzajúcim vyjadrením. Ďalej žalobca poukázal na to, že informovanie klienta o výške odmeny za úkon právnej služby zo strany advokáta sa týka výlučne ich interného vzťahu a nesúvisí s povinnosťami advokáta alebo strany sporu voči súdu. Dôvodil, že podmieňovanie priznania nároku na náhradu trov právneho zastúpenia preukázaním skutočnej úhrady odmeny za právne služby stranou sporu, ktorú advokát zastupoval, nemá v príslušnej právnej úprave oporu. Žalobca vo vyjadrení zároveň uviedol, že vzhľadom na úhradu zo strany žalovanej po vyhlásení rozhodnutia súdom prvej inštancie, berie žalobu v časti o zaplatenie 1,486,80 € späť a navrhol súdu, aby konanie v tejto časti zastavil. Podľa žalobcu sa späťvzatie týka jeho nároku na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu v období od 1.1.2012 do 19.11.2012 (231,84 € a 1.254,96 €). Naďalej zotrval na príslušenstve a to 0,05 % denne zo sumy 231,84 € od 17.6.2014 do 8.12.2016 a 5,05 % ročne zo sumy 1.254,96 € od 12.7.2014 do 8.12.2016. Opätovne poukázal na to, že z odvolania žalovanej nie je zrejmé, v akom rozsahu napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, z akých dôvodov a ani čoho sa domáha (odvolací návrh).

10. Odvolací súd vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila, či súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby (§ 370 C.s.p.), žalovaná na výzvu súdu nereagovala.

11. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť. Za dôvodné považoval odvolanie žalobcu. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. septembra 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdil a vo výrokoch II. a V. zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42,72 %.

12.1. Žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanej zaplataenia istiny vo výške 11.951,38 € titulom nájomného a nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od marca 2011 do 12.3.2012 a titulom bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaná užívala dotknutý byt vo vlastníctve žalobcu od 13.3.2012 do novembra 2012 bez právneho dôvodu. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie zobral žalobca žalobu v časti o zaplataenie 463,12 € späť, súd konanie v tejto časti zastavil. Predmetom konania tak zostala suma 11.488,26 €. Uvedená suma predstavuje dlžné nájomné za obdobie od 3/2011 do 11/2011, á 214,99 € (214,99 x 9 = 1.934,91), kedy žalovaná uhrádzala nájomné nižšie ako bolo dohodnuté, ďalej predstavuje nájomné za obdobie od 12/2011 do 3/2012, á 663,7 € (663,87 x 4 = 2.655,48), ďalej bezdôvodné obohatenie za obdobie od 4/2012 do 10/2012, á 663,87 x 7 = 4.647,09), bezdôvodné obohatenie za mesiac november 2012 (do 19.11.2012; 663,87 : 30 = 22,12; 22,12 x 19 = 420,28), náklady na služby za obdobie od 3/2011 do 3/2012 a bezdôvodné obohatenie titulom nákladov na služby od 3/2012 do 11/2012 v celkovej výške 1.830,50 €.

12.2. V konaní bola medzi stranami sporu sporná otázka, v akom období žalovaná užívala dotknutý byt na základe nájomnej zmluvy a v akom období ho užívala bez zmluvy (bez právneho dôvodu), žalovaná rozporovala skutočnosť, že nájomný vzťah mohol vzniknúť aj inak ako na základe písomnej zmluvy, napr. konkludentne. Na námietke, že platný nájomný vzťah nemohol vzniknúť bez písomnej nájomnej zmluvy, odvolateľka zotrvala aj v odvolaní. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že nájomný vzťah v prejednávacom prípade založený Zmluvou v znení dodatku č. 1 trval do 12.3.2012, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť (§ 686 ods. 1 a § 40 ods. 1 Obč. zákonníka); nájomná zmluva môže vzniknúť aj ústne, prípadne i mlčky. V takom prípade ale prejavy vôle smerujúce k uzavretiu zmluvy musia byť urobené spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť. Záver o uzavretí zmluvy o nájme bytu konkludentným spôsobom teda nutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme bytu tak na strane prenajímateľa, ako aj na strane nájomcu (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 227/2011 zo dňa 8.2.2012; sp. zn. 5 Cdo 144/2007 zo dňa 30.5.2008; sp. zn. 7 Cdo 116/2011 zo dňa 28.5.2012; sp. zn. 8 Cdo 13/2014 zo dňa 14.5.2014). Odvolací súd poukazuje na to, že nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe nájomnej zmluvy zo dňa 12.3.2007 v znení jej Dodatku č. 1 a pôvodne bol dohodnutý na dobu určitú do 12.3.2008. Byt, ktorý bol predmetom uvedenej nájomnej zmluvy, zostala žalovaná užívať aj po skončení nájmu v zmysle písomnej nájomnej zmluvy (po 12.3.2008) a to za rovnakých podmienok. Možno preto konštatovať, že došlo tak k dohode zmluvných strán o obsahu nájomnej zmluvy - označení bytu a rozsahu jeho užívania, výšky nájomného a výšky úhrad za služby spojené s užívaním bytu, prejavy vôle oboch strán nepochybne smerovali k novému nájomnému vzťahu za rovnakých podmienok, aké boli dohodnuté v tom predchádzajúcom. Listom zo dňa 19.2.2012 (č. I. 7 z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 24 C 57/2012) žalobca žalovanú upozornil na skončenie nájmu bytu dňom 12.3.2012 a zároveň ju vyzval na vypratanie dotknutého bytu. Tento prejav vôle žalobcu jednoznačne smeroval k ukončeniu nájomného vzťahu so žalovanou ku dňu 12.3.2012. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukazovala na bod 4 Záverečných ustanovení Zmluvy, podľa ktorého akékoľvek dodatky a zmeny tejto zmluvy sú platné len v písomnej forme, po ich odsúhlasení a podpísaní oboma zmluvnými stranami, odvolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie nevyučuje vznik nového nájomného vzťahu medzi zmluvnými stranami a týka sa len prípadných zmien existujúceho nájomného vzťahu. Odvolací súd preto odvoláciu námietku žalovanej, týkajúcu sa spornosti nájomného vzťahu považuje za nedôvodnú. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy a spornosť nájomného vzťahu žalovaná nenamietala vo vyjadrení k žalobe (č. I. 63 a nasl. spisu) a nenamietala ich ani v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, jej námietku spornosti nájomného vzťahu uplatnenú v odvolaní je preto potrebné považovať za neprípustnú novotu v odvolacom konaní (§ 366 písm. d/ C.s.p.).

12.3. Odvolateľka v odvolaní namietala, že za obdobie, v ktorom užívala byt bez nájomnej zmluvy, mal súd ustáliť výšku relutárnej náhrady s prihliadnutím na kvalitatívne parametre dotknutého bytu. Žalobca si za obdobie od marca 2012 do 19.11.2012 uplatnil bezdôvodné obohatenie vo výške 663,87 € mesačne, vychádzajúc z pôvodne dohodnutej výšky nájomného. Súd prvej inštancie tento jeho nárok považoval za dôvodný, vychádzajúc z výšky nájomného, ktoré bolo medzi stranami sporu skôr dojednané, pričom nepovažoval za dôvodný argument žalovanej na uplatnenie primeranej zľavy z nájomného, keďže toto právo v zmysle § 698 ods. 1 Občianskeho zákonníka náleží nájomcovi. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná v dotknutom byte zostala bývať aj po tom, čo ju žalobca upozornil na skončenie nájmu v marci 2012, súc si vedomá toho, že v nájomnej zmluve si so žalobcom dohodla nájomné vo výške 663,87 €, ktoré mu aj niekoľko rokov riadne uhrádzala. Dôvodná a aj logická je potom úvaha žalobcu,

ako aj súdu prvej inštancie, že keď žalovaná zostala v dotknutom byte žalobcu bývať aj po skončení nájmu, bezdôvodne sa obohacuje o sumu rovnajúcu sa pôvodne dohodnutej výške nájomného. Záver súdu prvej inštancie o výške mesačného bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej preto považuje odvolací súd za správny a odvoláciu námietku žalovanej za nedôvodnú.

12.4. K námietkam odvolateľky, týkajúcim sa vzájomného započítania pohľadávok žalobcu a žalovanej odvolací súd uvádza nasledovné. V zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka započítanie je spôsobom zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. Podmienkou započítania je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky, a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok). Plnenie musí byť rovnakého druhu a pohľadávky musia byť spôsobilé na započítanie. Pritom k započítaniu nedochádza automaticky, len čo sa pohľadávky stretli. Vyžaduje sa na to právny úkon niektorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu. Musí ísť o prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejmé, ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Na započítanie, ako jednostranný právny úkon, sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítací prejav možno uplatniť po tom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu splatnosti pohľadávky, ktorá sa stala splatnou ako posledná. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, v akom sa navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 11/2008 zo dňa 26.5.2010). V prejednávanom prípade si žalobca uplatnil pohľadávky titulom nájomného a nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od marca 2011 do 12.3.2012 a titulom bezdôvodného obohatenia za obdobie od 13.3.2012 do 19.11.2012 v celkovej výške 11.951,38 €. Žalovaná si titulom započítania uplatnila pohľadávky, ktoré jej mali vzniknúť ako preplatok na úhradách za služby vo výške 4.580,38 €, ďalej ako zľava z nájomného vo výške 4.514,79 €, ako úhrada opravy kotla vo výške 351,- € a úhrada nákladov za znovupripojenie elektrickej energie vo výške 100,- € (č. l. 63 spisu). V priebehu konania výšku pohľadávok uplatnených započítaním žalovaná menila, keď neskôr si titulom započítania uplatnila pohľadávky, ktoré jej mali vzniknúť ako preplatok na úhradách za služby vo výške 4.580,38 € (č. l. 63 a 126 spisu), následne si ako preplatok na úhradách za služby (za roky 2007 až 2011) uplatnila započítaním pohľadávku vo výške 5.490,63 €, ako zľavu z nájomného pohľadávku vo výške 4.514,79 €, pohľadávku titulom úročenia preplatku na úhradách za služby za rok 2010 vo výške 232,74 € a za rok 2011 vo výške 94,29 €, pohľadávku titulom opravy kotla vo výške 351,- € a titulom pripojenia elektrickej energie vo výške 100,- € (č. l. 153 a nasl. spisu). V odvolaní odvolateľka tvrdila, že si započítaním uplatňuje pohľadávku - preplatok na službách vo výške 4.964,89 € (č. l. 411 spisu). Pohľadávky ako žalobcu tak aj žalovanej boli za rôzne obdobia, pričom započítací prejav žalovanej neobsahoval špecifikáciu, ktorú pohľadávku a v akom rozsahu si uplatňuje na započítanie proti ktorej pohľadávke žalobcu, výšky započítavaných pohľadávok sa rôznili. Započítací prejav žalovanej preto nemožno považovať za kvalifikovaný, nie je z neho zrejmé, voči ktorým pohľadávkam žalobcu si svoje pohľadávky a ktoré svoje pohľadávky žalovaná započítava, nie je tak možné ani ustáliť, kedy sa započítavané pohľadávky stretli. Odvolací súd je tak toho názoru, že nebol správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého uznal na započítanie pohľadávky žalovanej vo výške 1.315,91 € a žalovanému priznal sumu nižšiu o 1.315,91 €. Keďže však žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, predmetom odvolacieho prieskumu je len žalovanou uplatnená pohľadávka titulom započítania, prevyšujúca sumu 1.315,91 €. Ako odvolací súd uviedol vyššie, započítací prejav žalovanej nebol kvalifikovaný, nemohol preto spôsobiť zánik pohľadávky žalovanej. Jej odvoláciu námietku týkajúcu sa započítania preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

12.5.1. Odvolateľka v odvolaní namietala nárok žalobcu na poplatok z omeškania a úrok z omeškania. Súd prvej inštancie pri priznaní nároku žalobcu na poplatok z omeškania, ako aj na úrok z omeškania postupoval súladne so zákonom.

12.5.2. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12.5.3. Podľa § 697 Občianskeho zákonníka ak nájomca nezaplatil nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu do piatich dní po jej splatnosti, je povinný zaplatiť prenajímateľovi poplatok z omeškania.

12.5.4. Keďže sa žalovaná dostala s platením nájomného ako aj platením vyúčtovania úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu v období od marca 2011 do marca 2012 do omeškania, správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalovanú zaviazal aj na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 517 ods. 2,

v spojení s § 697 Občianskeho zákonníka. Pri určení výšky poplatku z omeškania súd prvej inštancie postupoval podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne podľa § 4, podľa ktorého poplatok z omeškania je za každý deň omeškania 0,5 promile dlžnej sumy. Rovnako správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalovanú zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania z bezdôvodného obohatenia na platbách rovnajúcich sa nájomnému a vyúčtovaniu úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu za obdobie od marca 2012 do novembra 2012, kedy žalovaná užívala byt žalobcu bez právneho dôvodu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka).

12.6. V priebehu odvolacieho konania zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1,486,80 € tvrdiac, že žalovaná uvedenú sumu uhradila. Naďalej zotrval na príslušenstve a to 0,05 % denne zo sumy 231,84 € od 17.6.2014 do 8.12.2016 a 5,05 % ročne zo sumy 1.254,96 € od 12.7.2014 do 8.12.2016. Súd vyzval žalovanú, aby oznámila, či súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby, žalovaná na výzvu súdu nereagovala. Napriek vyššie uvedenému odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku III. Prihliadol pritom na postup žalovanej v odvolacom konaní, keď jednoznačne v odvolaní nevymedzila jeho rozsah, odvolací súd preto, posudzujúc odvolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) ustálil, že odvolanie odvolateľky smeruje voči výroku III., ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu čiastočne vyhovel. Ďalej odvolací súd prihliadol na postup žalovanej v súvislosti s uplatnením kompenzačnej námietky, ktorú neuplatnila kvalifikovane, a to ani v odvolacom konaní, v priebehu konania menila výšku pohľadávky uplatnenej titulom započítania (viď bod 12.4. odôvodnenia tohto rozhodnutia), k späťvzatiu časti žaloby žalobcom sa nevyjadrila a so zastavením konania nevyjadrila súhlas. Odvolaciemu súdu tak nebolo zrejmé, či odvolateľkou uhradená pohľadávka sa vzťahuje k nároku, ktorý v priebehu odvolacieho konania uznala. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že odvolateľka v priebehu konania účinne nevyvrátila tvrdenia žalobcu, nesplnila si riadne svoju povinnosť tvrdenia, odôvodnenia svojich tvrdení a následne aj dôkaznú povinnosť.

12.7. Odvolateľka v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, chýba im základ vo vykonanom dokazovaní. Pri tomto odvolacom dôvode ide o taký postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pri ktorom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľka nešpecifikovala, konkrétne aké nesprávne skutkové zistenia namietala, pričom odvolací súd takéto pochybenie v postupe súdu prvej inštancie nezistil. Preto jej odvolaciu námietku nepovažuje za dôvodnú.

12.8. Odvolateľka ďalej dôvodila, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie chýba úplné právne posúdenie prípadu, resp. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Za nesprávne právne posúdenú odvolací súd považoval len otázku započítania, keď súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávny právny záver (viď bod 12.4. odôvodnenia tohto rozhodnutia). V ostatnom, s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

12.9. Odvolateľka v odvolaní namietala aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd je toho názoru, že rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 C.s.p. V ňom dal súd prvej inštancie jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď, prečo žalobe čiastočne vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Súdnemu nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008].

12.10. Odvolateľka v odvolaní uviedla, že „preukazuje aj situáciu predvídanú § 365 ods. 1 písm. a), b), d) C.s.p.“ Odvolací súd k tomu uvádza, že odvolateľka uvedené odvolacie dôvody bližšie nešpecifikovala,

nekonkretizovala, v čom vidí naplnenie týchto odvolacích dôvodov, pričom nestačí len ich označenie odvolaním sa na uvedenie konkrétneho paragrafu a jeho písmena. Odvolací súd tak ani nemal možnosť sa s uvedenými odvolacími námietkami odvolateľky vysporiadať.

13. Za dôvodné považoval súd prvej inštancie odvolanie žalobcu proti výrokom II. a V. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd v časti zastavenia konania priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.) a ďalej o trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Správne rozhodol súd prvej inštancie, keď postupujúc podľa § 262 ods. 1 C.s.p. rozhodol najprv o nároku na náhradu trov konania a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Postup, ktorým rozhodol samostatne o trovách v časti konania, v ktorom konanie zastavil a samostatne o trovách konania, v ktorom rozhodol o zostávajúcom nároku, však nemá oporu v ustanoveniach C.s.p. upravujúcich rozhodovanie o trovách konania. Správne namietal žalobca, že v predmetnom konaní si uplatnil nárok na zaplatenie sumy vo výške 11.951,38 €, z čoho mu súd priznal 8.528,75 € a nepriznal 3.422,63 €. Miera jeho úspechu je teda 71,36 % a miera úspechu žalovanej 28,64 %, uvedené subsumuje aj zavinenie žalobcu za zastavenie konania v časti o zaplatenie súm 53,39 € a 409,73 €. Preto mala byť správne žalobcovi priznaná náhrada trov konania v rozsahu 42,72 %, ktorý rozsah predstavuje jeho čistý úspech v konaní a z uvedeného dôvodu odvolací súd vo výrokoch II. a V. rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 42,72 %.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).